

24. РЕВѢККА И ДАВАНЪ.

СѡЩЕ СЛАЗГÀ НЕ ОКОНЧÀ МОЛІТВУ, но ѐТО РЕВѢККА ІДЕ ОТЪ ГРАДА СЪ СОСѢДЫ НА РАМЕНÀ. КРАСОТÀ ЕÀ БЫЛÀ Ё НЕ ОПІСАНА, и — НАЙДРАГОЦѢННОЕ ВСѢХЪ — НЕВІННОСТЬ НЕІСКАЗАНА. ТІХО СÀ НАВѢДЕ НА КЛАДЕНЕЦЪ, НАПОЛНИ СОСѢДЫ, и ПÀКЪ ДІГНА ГИ НА РАМЕНÀ СВОÀ. СЛАЗГÀ ПРИБЛІЖИ КЪ НЕЙ, и рече: ДАЙ МИ МÀЛО ВОДЫ; ЖÀДЕНЪ СÀМЪ. ШИИ, ГОСПОДИНЕ, ОТГОВѢРИ МЪ ОНА ЛЮБѢЗНО; ОТИВАМЪ, да ти напоимъ и вельбюды. ТОВА РЕЧЕ, и ТОЙ ЧАСЪ ИЗВАДИ ВОДУ ВЪ КОРИТѢ, и напои мѧ всÀ вельбюды. СЪ ВЕЛІКИМЪ УДИВЛЕНІЕМЪ ГЛѢДАЛЪ Ю Ё СЛАЗГÀ ІВРААМОВЪ. КОГДА СÀ НАПІХА ВЕЛБЮДЫ, ИЗВАДИ ОНЪ ТÀЖКИ ОТЪ ЗЛАТА ОБИЦЫ, и ДВѢ ГРІВНЫ, ПОЛОЖИ ЕИ НА РѢКЪ, и рече: ЛЮБѢЗНА ДѢВІЦЕ! КАЖИ МИ, ЧІА СИ ДЩЕРЬ? и БЫ ЛИ АЗЪ МОЖАЛЪ ВЪ ДОМѢ СѢЦА ТВОЕГО да пренощѣвамъ? СНА МЪ ОТГОВѢРИ: ЯЗЪ СÀМЪ ДЩЕРЬ ВАВІЛѢИ, КОЙ Ё ВНУКЪ НАХОРЪ БРАТЪ ІВРААМОВОМЪ. СЛАМА и всÀКА ДРУГА ХРАНА иМА У НАСЪ МНОГО, и МѢСТО ЗА ОБИТАЛИЩЕ ДОВОЛНО. КОГДА ЧѢ СЛАЗГÀ ІВРААМОВЪ ТЫА ЛЮБѢЗНЫ и иСКРЕННИ РѢЧИ ЕÀ, БЛАГОСЛОВИ Ю, и ТАКО БОГЪ СÀ ПОМОЛИ: БЛАГОСЛОВЕНЪ ГОСПОДЬ БОГЪ ІВРААМОВЪ, КОЙ МÀ ТАКО ПРАВО ВЪ ДОМѢ БРАТА ГОСПОДИНА МОЕГО ДОВЕДЕ.